

KAPITEL 5

KOLLAPSET I GENTOFTEGADE

Gentofte, januar 2025

Charlotte Heimann var som altid morgenfrisk. Allerede klokken seks om morgenen var hun klar til sin løbetur rundt om Gentofte sø. Hun gik ned mod havelågen, der gav direkte adgang til søbredden ved Søtoften og Brogårdsvej. Hendes mobil ringede inde på køkkenbordet. Hun havde ingen chance for at høre den ude i haven og da slet ikke med ørevarmerne, som hun havde på for at beskytte sig mod morgenkulden. Hvis hun havde tjekket den forinden, ville hun have set adskillige ubesvarede opkald i nattens løb. Det seneste fra Udenrigsministeriets vagthavende.

Udenrigsministeriets departementschef havde for flere timer siden også forsøgt at nå Charlotte Heimann. I et sidste forsøg havde han ladet telefonen ringe et godt stykke tid, før han lagde den tilbage i armlænet på sit komfortable flysæde på 2. række i det store Thai Airways fly, en funklende ny Boeing 777-300ER.

Departementschefens personlige assistent havde med hjælp fra PET's kommunikationscentral fået kontakt til flyets cockpit. En stewardesse tilkaldte ham, hvorefter han over cockpitets samtaleanlæg fik den grufulde besked om, hvad der var sket i Bangkok nogle timer før. Statsministeren lå i dyb søvn på 1. række i sin *sleepper*. Der var ingen grund til at vække hende nu. Men han *måtte* have fat i Heimanns hustru. Stakkels Charlotte! Hun skulle ikke høre det i medierne. Det var kun et spørgsmål om timer, før dansk presse ville gå helt i selvsving. Departementschefen ringede både en og to gange uden resultat.

Charlotte Heimann var i mellemtiden godt oppe i fart på den frosne sti ved de fine, gamle hængepile nogle hundrede meter fra deres nydelige villa. Siden Franz' pludselige hjemkaldelse fra Paris havde hun løbet mange hundrede kilometer rundt om søen. I vrede og frustration. Hun fandt meget lidt glæde ved at være tilbage i deres pragtfulde villa.

I det mindste havde de heldigvis ikke haft problemer med at få deres lejer til at flytte før tid. Den amerikanske ambassade var hurtig til at finde en ny bolig til ambassadens souschef.

Huset havde altid været nemt at leje dyrt ud til de udenlandske ambassader i København under de jævnlige perioder, hvor Heimanns var udstationeret. Det var et rigtigt godt tilskud til deres privatøkonomi. Efter næsten to årtier med løbende nedskæringer i Udenrigsministeriets budget var de skattefrie udetillæg under udstationeringer også skåret kraftigt ned. En dansk ambassadørs samlede indkomst var betydeligt mindre end før. Selv Udenrigsministeriets topfolk kunne mærke på deres privatøkonomi, at de senere års svage udenrigsministre ikke kunne beskytte Udenrigsministeriet mod Finansministeriets nedskærings-felttog. Det sved også, at selv ambassadører nu var tvunget til at flyve økonomiklasse i modsætning til tidligere, hvor alle fløj business class, selv nyansatte fuldmægtige. Heldigvis kunne Heimanns statelige gamle grosserervilla med fri udsigt til svanerne på Gentofte sø tiltrække seniordiplomater fra både Frankrig, Tyskland og USA. Før udstationeringen i Paris satte Heimann ekstra hårdt ind i forhandlingerne med administrationschefen på den amerikanske ambassade. Det endte med en månedlig huslejeindtægt på 80.000 kroner. Derudover skulle ambassaden dække udgifterne til istandsættelsen før indflytningen samt den løbende vedligeholdelse i hele lejeperioden. Med Heimanns ambassadørløn, det skattefrie udetillæg, repræsentationstillæg og huslejeindtægten lå deres indkomst på den rigtige side af 2 millioner kroner om året. Så kunne man godt få det til at hænge sammen. Deres udgifter til bolig og en stor del af husholdningen i Paris blev betalt af UM.

Det gav hende lidt ekstra raserienergi her på morgenløbeturen at tænke på alt det, hun sidste sommer måtte sige farvel til som ambassadørfrue i Paris: Hun var hurtigt blevet en del af byens internationale

elite og en hyppig gæst til de eftertragtede soireer hos den franske præsidentfrue. Hun elskede rollen som værtinde for den løbende strøm af VIP-gæster hjemme fra Danmark på officielle og mere private besøg. Kongehuset, de tungeste ministre, filmstjerner, forfattere og elitesportsfolk – *Tous les jours! Dag efter dag*. Charlotte Heimann kunne leve med Franz' sædvanlige sidespring. Så slap hun for nærkontakt med ham. Den flotte, atletiske unge mand, som hun havde mødt i Hellerup Tennisklub 40 år tidligere, fandtes kun i familiealbummerne.

Franz Heimann blev færdig i 1985 som kandidat i statskundskab med topkarakter for sit speciale om rollefordelingen mellem Udenrigsministeriet og fagministerierne i EU-samarbejdet. Hans knivskarpe analyse af aktørernes rivaliseren gjorde indtryk på Udenrigsministeriets kræse ansættelsespanel. Han var en af de heldige 30 unge kandidater, der blev udvalgt mellem over 1.000 ansøgere.

Franz Heimann kunne ikke undgå at lægge mærke til den høje unge kvinde på tennisbanerne. Hun holdt bedre på en ketcher end mange mænd med sine hårde, præcise slag. Hendes atletiske krop signalerede, at konkurrencesport havde været en del af hendes liv, siden hun var lille. Den blonde kvinde med de blå øjne var også klassisk dansk smuk, som Tove Maës i Ditte Menneskebarn.

Franz Heimann tog mod til sig en strålende forårssøndag. Charlotte havde netop vundet på nabobanen i to *straight sets*.

”Du spillede rigtigt godt i dag. Jeg så ikke en eneste servefejl.”

Han gav hånd og inviterede hende på et glas kølig hvidvin. Charlotte Heimann havde haft verden som sin legeplads, siden hun var helt lille. Familien var fulgt med faderens lange karriere i A.P. Møller. Hun var en sand kosmopolit. Vokset op i San Francisco, Singapore, Cape Town og London, og havde altid gået på de bedste skoler.

Franz og Charlotte Heimann blev gift året efter. De havde nogle gode årtier sammen, bedst når det foregik ude omkring i verden. Det var et bedre liv, derude. Mere plads i økonomien, hushjælp, chauffør og havemand. Ferierne klart mere luksusprægede. Børnene, det blev to piger og en dreng, gik i de bedste internationale skoler, som hun selv havde gjort. Det var også betalt af Udenrigsministeriet.

Hun kunne godt leve med, at der kun var plads til én karriere i familien – Franz’ karriere.

Hun havde selv fået sin juridiske embedseksamen med topkarakter og blev hurtigt efter ansat i Justitsministeriet. Hun risikerede ikke at miste sit job under deres udstationeringer. Hun havde krav på orlov, fordi Franz var udsendt i statens tjeneste. Men der var ingen udsigt til at stige opad mod chefposterne i Justitsministeriet. Hun måtte jo med jævne mellemrum rejse ud med Franz. De havde et godt parløb i rigtigt mange år – Franz og hende. Han havde været igennem et forbillidligt karriereforløb, efter han aftjente sin værnepligt i Udenrigsministeriets centrale Nord- og Sydsøjler. Han havde endda taget sin tårn i Handelsafdelingen, hvis kommercielt orienterede aktiviteter ikke havde nogen prestige blandt *rigtige* diplomater. Franz kom en dag hjem og fortalte om et helt umorsomt intermezzo i Udenrigsministeriets kantine.

”Nå, hvordan går det med at veje mel og sukker i Handelsafdelingen,” havde en af Franz’ gamle studiekammerater, Anne Terkelsen, spurgt ham med et drilsk grin.

De var blevet ansat samtidig i tjenesten. Mens han var sektionsleder for to unge fuldmægtige i Eksportrådets kontaktpunkt for små og mellemstore virksomheder, var hun allerede kontorchef for Nordgruppens prestigefyldte NATO-kontor efter blot tre år i hjemmetjeneste og en enkelt udepost. Uanset at Anne Terkelsen utvivlsomt var dygtig, sagde kantinerterterne, at hun havde en affære med ministeriets nyskilte personalechef. Alle vidste, at han spillede en nøglerolle i den løbende vurdering af chefpotentiale blandt de yngre fuldmægtige.

Charlotte fulgte tæt med i Franz’ karriere, også som sparringspartner. I lighed med andre junior-diplomater lå han ofte vågen om natten og spekulerede på, om det nu også ville lykkes for ham at komme helt til tops. Charlotte måtte opmuntre ham mere end én gang klokken fire om morgenen:

”Franz, du er en af de bedste og arbejder så hårdt. Du skal nok få det *nummer*.”

’Nummer’ var UM-lingo for den dag, hvor man rykker op i Lønramme 37, som kontorchef udnævnt af Hendes Majestæt Dronningen.

Franz bed tænderne sammen og tog fem år i Eksportrådet. Det viste sig at være klogt. Med regeringsskiftet i 2001 blæste nye vinde ind i Udenrigstjenesten under Anders Fogh Rasmussens første regering. Nu

skulle Udenrigstjenesten i langt højere grad bevise sin konkrete nytte, ikke mindst når det gjaldt varetagelsen af Danmarks eksportinteresser.

Franz havde det helt rigtige CV til at rykke op, mente han selv.

Franz fik sit *nummer* i 2005, og tiltrådte den 1. september som ny chef for Eksportrådets policy kontor. Han skulle betjene rådets bestyrelse, der var sammensat af topfolk fra danske virksomheder – et rigtigt godt netværk at få adgang til. Hans forgænger var blevet udnævnt til Eksportrådets direktør og nu medlem af ministeriets absolut øverste chefgruppe.

”Du skal nok tage over igen efter ham og blive direktør en dag,” sagde Charlotte, og det fik hun også ret i. I årene derefter var det gået slag i slag. Efter fem år som kontorchef blev Franz Eksportrådets nye direktør. I første omgang kunne han ikke være i sig selv af glæde, da han indtog sit nye kontor på ministeriets sagnomspundne 6. sal. Her boede alle diplomaters ultimative drøm, som kun de færreste fik opfyldt. Franz måtte leve med, at han ikke kunne få kontor på den *fine side* med udsigt over havneløbet og Eigtveds Pakhus, hvor departementschefen sad midt imellem udenrigsministeren og udviklingsministeren og deres forkontorer.

Som dagene gik, kom der skyer på Franz’ blå karriere-himmel. Charlotte kunne ikke undgå at lægge mærke til, at Franz så bleg og noget forknyt ud ved morgenbordet og næsten ikke spiste noget, inden han tog af sted. En aften betroede han sig til Charlotte.

”Det daglige morgenmøde hos departementschefen er simpelthen så ubehageligt. Det er som om han finder fornøjelse ved at ydmyge os andre.”

Som den sidst ankomne topchef sad Franz bagest sammen med ministersekretærerne under morgenmøderne. Departementschefen sad med ryggen til ham ved det runde mødebord sammen med cheferne for Nord, Syd og Fællessekretariat. For Franz var det ofte helt umuligt at høre, hvad departementschefen faktisk sagde med sin lave stemmeføring.

En morgen fangede han lige ordene: ”Men det kan eksportdirektøren jo briefe os om i morgen.”

”Undskyld, det forstod jeg ikke helt,” sagde Franz.

Departementschefen ignorerede ham og afsluttede mødet.

Franz så opgivende på mødereferenten, departementschefens personlige assistent, der svarede:

”Franz, her siger vi tingene én gang. Men altså, vi imødeser en briefing i morgen om Eksportrådets strategi-udkast for støtte til Danmarks små og mellemstore virksomheder.”

Franz Heimann drog et lettelsens suk. Han kunne sit stof, men brugte for en sikkerheds skyld resten af dagen og aftenen med på at forberede sig. Næste morgen på kontoret tjekkede han lige sin slipseknude og knappede jakken. Han lod sine noter ligge. Heimann skulle nok vise departementschefen, at ministeriets eksportdirektør havde styr på substansen og ikke behøvede at støtte sig til noter. Efter en lidt omstændelig redegørelse fra Franz Heimann om især Tysklands erfaringer med målrettede støtteordninger, bed departementschefen ham af.

”Jeg har allerede drøftet den idé med min cykelhandler. Vi er ikke enige med dig.”

Ude på gangen efter mødet fik Franz Heimann et medfølelse klap på skulderen af Nordchefen:

”Velkommen til Det Tredje Riges sidste dage i bunkeren!”

Nordchefen grinede af sin vittige hentydning til belejringsmentaliteten i Udenrigsministeriets ledelse. Det var en ulige kamp mod både Statsministeriet og Finansministeriet, nu hvor Asiatisk Plads ikke længere kunne præstere andet end en letvægter i regeringen.

Franz Heimann kunne trøste sig med, at han gjorde det rigtig godt som direktør for Eksportrådet. Så godt, at selv den noget koleriske udenrigsminister roste ham ved flere lejligheder. Under en tjenesterejse med ministeren til Bruxelles kom Franz under vejr med, at han var i spil til den store ambassadør-kabale, hvor de allertungeste poster blev fordelt.

”Det blev London, min skat,” sagde Franz og hev en lille æske op af lommen. Kgl. Hofleverandør stod der i guldtryk på det grønne silkebånd. Franz havde været forbi juvelér P. Hertz i Kronprinsensgade på vej hjem fra ministeriet.

”Du må hellere gemme certifikatet af hensyn til forsikringen,” sagde han nøgternt.

En enkelt diamant var indfattet i ringen. Den var på 0.5 karat, bril-

lant slibning, Wesselton VS2, ifølge certifikatet. Franz havde godt nok revet sig!

Efter fire vidunderlige år i London gik turen videre til Washington. Det var en fantastisk oplevelse for Charlotte at følge Obama-parret på tættere hold, end de fleste diplomatfruer turde drømme om. Charlotte sørgede altid for at være til stede, når Michelle Obama lancerede sine forskellige mærkesager ved offentlige events – så ofte at Amerikas *First Lady* nu altid nikkede venligt til hende, når de mødtes ved gallaforestillinger og receptioner. Under det danske kronprinspars officielle besøg i USA var Franz og Charlotte med ved den officielle middag i Det Hvide Hus. De havde stadig billedet. Præsidentens stab sørgede som altid for, at de inviterede gæster fik deres eget foto med præsidentparret. Franz var lidt mopset over, at Charlotte delte billedet på Facebook af dem sammen med præsidentparret.

”Charlotte, de der sociale medier er altså under vores niveau,” sagde han.

Mens kampen spidsede til i foråret 2016, om hvem der skulle afløse Barack Obama som præsident, var Charlotte og Franz Heimann spændte på udfaldet af dette års ambassadør-rokade. Mod sædvane var afgørelsen om de tungeste poster trukket ud, angiveligt fordi det ikke var lykkedes at få et møde i regeringens ansættelsesudvalg ind i statsministerens kalender.

Endelig i maj ringede departementschefen til Franz, som efter aftale med Charlotte havde lagt billet ind på Paris, Berlin eller Stockholm – alle blandt de allertungeste poster.

”Franz, du ved jo at Kina er helt fremme i udenrigsministerens og regeringens optik. Vi skal give mere prioritet nu til verdens næststørste økonomi og den betydning, som det kinesiske marked har for dansk erhvervsliv. Med din profil vil du være den helt rigtige mand i Beijing,” sagde departementschefen.

Franz Heimanns modargumenter prellede fuldstændig af. Charlotte Heimann blev rasende over nyheden om udfaldet af den længe ventede ambassadør-rokade.

”Kunne du dog ikke træde lidt i karakter, Franz? Du ved jo godt, at der er to ting jeg ikke kan fordrage ved Kina: Maden og befolkningen!”

Franz Heimann rystede på hovedet. De vidste jo begge, at dette her var Udenrigsministeriet, som man kendte det. Når Tjenesten tog

forflyttelsespligten i brug, så måtte selv diplomaterne i lønramme 40 rette ind. Fire, måske fem år var godt nok længe at bide tænderne sammen. Og så i Beijing!

Efter Beijing blev det mildt sagt bedre tider: Franz Heimann fik endelig ambassadørposten i Paris. Fire fantastiske år ventede forude med løfte om en forlængelse. Så indtraf katastrofen. Charlotte Heimann burde have set det komme. Franz havde ændret sig under de snart mange år på topposter i Udenrigstjenesten. Hun havde svært ved at kende den lidt generte, hårdtarbejdende mand, hun havde giftet sig med. Franz syntes ikke synderligt interesseret i substansen længere. Det overlod han til souschefen og ambassadesekretærerne. Han virkede fuldstændig opslugt af ritualerne i sin omgang med magtens mænd og kvinder. Franz var også blevet afmålt og ofte direkte arrogant overfor folk, der ikke var på hans niveau. Han var frygtet for sit hidsige temperament blandt ambassadens ansatte.

Selv Franz' egne familiemedlemmer fik med grovfilen på den mest arrogante måde. En dag fornærmede Franz sin egen storebror, der havde gjort en glimrende karriere som cheføkonom i Nationalbanken.

”Det er godt, at Kongeriget råder over en ekspert som dig. Du har jo en fantastisk viden, omend på et begrænset område,” sagde Franz til ham ved en påskefrokost i storebroderens sommerhus i Skagen.

Der var ingen, der grinede af den vits på storebrors bekostning. Storebror kunne til gengæld glæde sig over, at han så ti år yngre ud end Franz. I modsætning til sin lillebror var han stadig på tennisbanen mindst tre gange om ugen, suppleret med gode, lange løbeture indimellem. Franz selv var ikke en flot mand længere. Både ansigtskuløren og topmaven bar vidne om, at han i alt for lang tid havde spist forkeret og drikket for meget. Charlotte tænkte en dag for sig selv, at Franz mere og mere lignede det svenske flag: Blålig ansigtsfarve og gule tænder. Alligevel holdt hun ved ham. Hun havde på ingen måde lyst til at opgive tilværelsen som medfølgende på øverste niveau i det internationale diplomatkorps. Hendes gode veninde Lise, gift med ambassadøren i Berlin, havde hørt sin mand snakke om, at Franz var i spil som departementschef i Statsministeriet efter Paris.

Franz, den store idiot, ødelagde det hele, da en fransk motorcykelbetynt tog ham for spritkørsel med hende og børnebørnene i bilen. Hun kunne stadig ikke glemme det frygtelige syn med den væltede barnevogn

og kvinden, der lå på gaden ved siden af sin baby. Hun vidste jo godt, at Franz indimellem fik lovligt mange sjusser i sin daglige omgang med de øverste lag i *Corps Diplomatique*. Men at være så beruset med en promise over 1,5 en søndag formiddag før frokost, kunne hun ikke i sin vildeste fantasi forestille sig. IDIOT!!!!

Ugen før havde hun ekstra travlt med at gøre gæsteværelser klar til Hendes Majestæt Dronningen, der snart skulle komme på et uformelt besøg. Dronningen foretrak ambassadørboligens gæstesuite frem for et hotel under sit private besøg. Det gav ikke så lidt prestige – og misundelse – blandt de andre ambassadørfruer, når Danmarks dronning var på besøg hjemme i den danske residens. Charlotte Heimann glædede sig allerede til at sammensætte gæstelisten for en privat middag. Ingen i den parisiske elite ville sige nej tak til den invitation. I samme anledning fandt hun en ny kjole hos Balmain. Den var som taget ud af en Audrey Hepburn-klassiker. Charlotte Heimann vidste, at hun i modsætning til de fleste af sine jævnaldrende kunne bære dette enkle, elegante design.

Dækningen i fransk presse af ambassadør Heimanns kortvarige tilbageholdelse var ydmygende i sig selv. Franz havde end ikke mod nok til at gå med, da Charlotte besøgte den unge kvinde og hendes baby på hospitalet for at høre om der var noget, som hun kunne hjælpe med. Endnu værre var det at blive ringet op af hofmarskallen, som hun kendte så godt efter mange års interaktion med de kongelige.

”Goddag Charlotte. Jeg synes, jeg ville ringe til dig i stedet for blot at lade hofsekretæren sende dig en email. Dronningen har takket ja til at bo hos Prinsgemalens niece. Det mest hensigtsmæssige er, at du overlader alt til hende og træder ud af de events, der er lagt ind.”

Charlotte græd en del efter den samtale. Men hun havde genvundet fatningen, for nu at sige det mildt, da Franz sidst på eftermiddagen vendte hjem fra ambassaden.

”Jeg rejser hjem i morgen, Franz. Jeg kommer ikke tilbage hertil.”

Hun ventede ikke på svar, men drejede om på hælen og lukkede døren bag sig til sit soveværelse.

Korthuset var faldet sammen, og Franz’ karriere var uigenkaldeligt forbi. Nu kunne han så sidde der i Bangkok og overveje med sig selv, hvad han havde gjort. Charlotte svarede ikke engang, da Franz bad hende om at komme ud i julen sammen med deres ældste datter og svigersøn. Han kunne rende hende!

Charlotte Heimann passerede deres villa igen efter at have løbet hele vejen rundt om Gentofte sø. Hun tog endda omvejen igennem den lille mose på den anden side af den grusbelagte søbred. Det gjorde godt at svede al den opsparede frustration og vrede ud gennem porerne. Hun besluttede sig for at løbe videre ned til bageren i Gentoftegade for at købe noget yoghurt til morgenmaden. Fortovet på Brogårdsvej var glat denne kolde frostmorgen, så hun måtte sætte farten ned. 15 minutter senere var hun fremme ved Emmerys. Der var morgenkø ved disken, så hun besluttede sig til at vente ved cafébordene i baglokalet. Hun kunne ikke undgå at se forsiden af dagens Ekstra Bladet, efterladt der af en tidligere kunde. Under et ældre foto af Franz i kjole og hvidt med kommandørkors foran Amalienborg stod der med fede versaler i sort:

**AMBASSADØR
MYRDET UNDER
SEXORGIE MED
THAI-LUDER**

Charlotte Heimann besvimele på stedet.